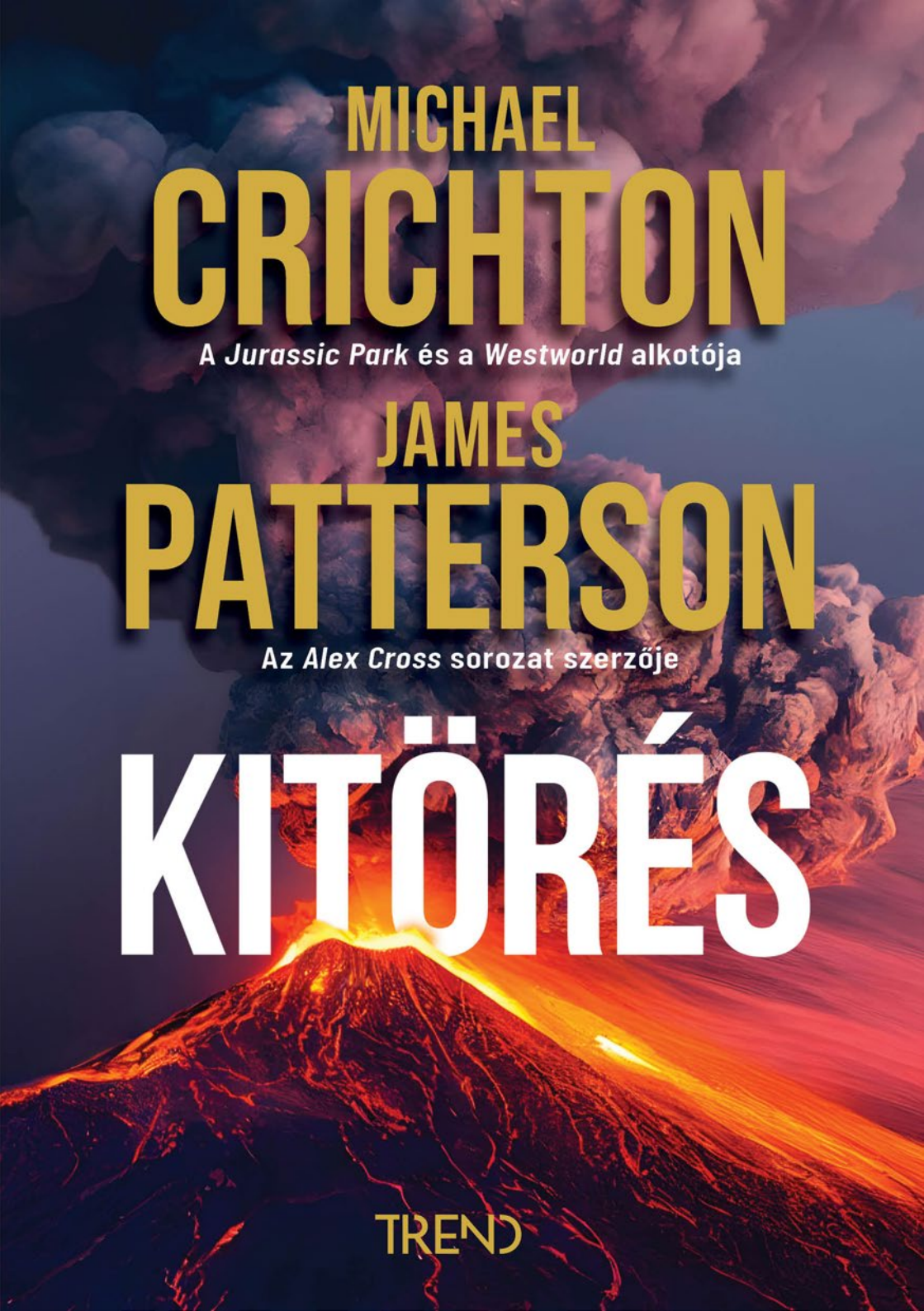

MICHAEL
CRICHTON

A Jurassic Park és a Westworld alkotója

JAMES
PATTERSON

Az Alex Cross sorozat szerzője

KITÖRÉS

TREND

MICHAEL CRICHTON
JAMES PATTERSON

KITÖRÉS

TREND

*A történet szereplői kitalált alakok, a regényben bemutatott
események a képzelet szüleményei. Az élő vagy elhunyt
személyekkel való bármilyen hasonlóság csupán a véletlen műve,
nem pedig a szerző szándéka.*

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Michael Crichton – James Patterson: *Eruption*

First published in 2024 by Little, Brown and Company, New York,
New York, USA. All rights reserved.

Copyright © 2024 by CrichtonSun, LLC and James Patterson

Fordította: HUDÁCSKÓ BRIGITTA

Szerkesztette: RÁCZ I. PÉTER

Borító © 2022 CGS Graphics/Shutterstock

Térkép © iStock

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedély-
köteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő
többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Hudácskó Brigitta, 2025

Hungarian edition © Trend Kiadó, 2025

*E ko Hawai‘i pono‘ī:
No ‘oukou i ho‘ola‘a ‘ia a‘e ai kēia mo‘olelo,
no ka lāhuikanaka o ka pae ‘āina e kaulana nei.*

A hawaii népnek:
Ezt a történetet nektek,
a híres-neves szigetcsoport lakóinak ajánljuk.

PROLÓGUS

A Mauna Loa vulkán kitöréséről szóló nagyobb történet eme korai részét érintő információkat napokkal a 2016-os hilói botanikus kerti eseményeket követően titkosították, és egészen a közelmúltig rendkívül bizalmasan kezelték.

I.

Hilo, Hawaii
2016. március 28.

Rachel Sherrill a Stanfordon szerzett mesterdiplomát természetvédelmi biológia szakon, és pályája üstökösként ívelt felfelé. Csupán néhány nap választotta el a harmincadik születésnapjától, de Rachel még mindig az osztály legokosabb diákjaként gondolt magára. *Legyen szó bármilyen osztályról.*

De ma inkább a menő helyettesítő tanár szerepében próbált brillírozni egy csapatnyi nyughatatlan, tágra nyílt szemű ötödikes előtt, akik a kontinensről látogattak el a Hilói Botanikus Kertbe.

– Nézzünk szembe a ténnyel, Rachel – mondta aznap kora reggel Theo Nakamura, a botanikus kert igazgatója. – Legalább valami hasznát látjuk az éretlenségednek azzal, ha körbevezeted ezeket a méreten aluli turistákat.

– Azt akarod mondani, hogy úgy viselkedem, mint egy tízéves?

– A jobb napjaidon legalábbis – felelte Theo.

Theo volt az a félelmet nem ismerő tudós, aki előző évben, a park megnyitásakor felvette Rachelt. Bármilyen fiatal volt is a nő – és bármilyen fiatalnak is tűnt –, attól még remekül végezte a dolgát a park vezető növénybiológusaként. Ez igencsak kíváncsú állás volt, Rachel pedig imádta.

És ha igazán őszinte akart lenni, akkor be kellett ismernie: egyik kedvenc feladata az volt, hogy gyerekeket vezessen körbe a botanikus kertben.

A ma délelőtti sétán néhány igen szerencsés és rendkívül jó módú iskolás vehetett részt, akik a távoli San Franciscóból érkez-

tek, a Convent & Stuart Hall nevű magániskolából. Rachel úgy próbálta szórakoztatni őket, hogy eközben tanuljanak is valamit az őket körülvevő természeti környezetről.

De bármennyire is szeretett volna előadást tartani arról, amit megfigyeltek – az orchideakertekről, a langaléta bambuszról, a kókuszpálmákról, a jákafákról, az olyan ehető növényekről, mint a kenyérfa gyümölcse, a kukui dió vagy a vörös ananász, a harminc méter magas vízesésekről és a szó szerint mindenhol fellelhető hibiszkuszról –, Rachelnek a szigeten található öt vulkán közül a két legközelebbivel is meg kellett küzdenie a gyerekek figyelméért: ott állt a Mauna Loa, a világ legnagyobb aktív vulkánja, és a Mauna Kea, amely több mint négyezer éve tört ki utoljára.

Ezeknek a városi gyerekeknek az ikercsúcsok voltak a kirándulás fénypontjai, a legnagyszerűbb látványosság, amelyet a Hawaiiinak nevezett színpompás csodaországban szemügyre vehettek. Melyik gyerek ne vágyna arra, hogy láthassa, ahogy kitör a Mauna Loa, és ezerfokos lávafolyamot okád magából?

Rachel épp azt magyarázta, hogy a hawaii vulkanikus talaj az egyik oka annak, hogy annyi természeti szépség található a szigeten; ez igen látványos példája azoknak a jó dolgoknak, amelyek a múltbéli kitörések következtében jöttek létre. Ennek köszönhető az is, hogy Hawaiiin termett a világ egyik legfinomabb kávéja.

– De ma ugye nem fognak kitörni a vulkánok? – kérdezte egy kislány, és nagy, barna szemét a csúcsokra szegezte.

– Ha akár csak eszükbe is jutna ilyesmi – felelte Rachel –, akkor olyan kupolát építünk majd fölénk, mint amilyet az új futballstadionok fölél szoktak. Majd meglátjuk, mit szólnak hozzá, amikor legközelebb megpróbálják kiereszteni a gőzt.

Semmi válasz. Tücsökciripelés. Egészen pontosan csendes-óceáni mezei tücskök ciripelése. Rachel elmosolyodott. Néha nem bírt magával.

– Milyen kávé származik innen? – kérdezte egy másik gyerek, aki szemmel láthatóan ugyancsak színjeles tanuló volt.

– A starbucksos – felelte Rachel.

Ezen már nevettek. *Kettőből egy*, gondolta Rachel. *Csak aztán el ne felejtse nek borraivalót adni.*

De nem mindegyik gyerek nevetett.

– Miért feketedik az a fa, Ms. Sherrill? – kiáltott oda egy kíváncsi fiú, akinek drótkeretes szemüvege lefelé csúszott az orrán.

A fiú eltávolodott a csoporttól, és épp egy kis banyánfaliget előtt állt, úgy harminc méterre a többiektől, a pázsit túloldalán.

A következő pillanatban mindannyian hallották a hatalmas csattanást, amely mintha távoli mennydörgésre hasonlított volna. A frissen betelepült hawaii lakosokhoz hasonlóan Rachel is eltöprengett azon, hogy nagy vihar közelít-e, vagy épp egy vulkán készül kitörni.

Miközben a legtöbb gyerek az eget bámulta, Rachel odasietett a kíváncsi, szemüveges fiúhoz, aki aggodalmas tekintettel méregette a banyánfákat.

– Christopher – szólt, amikor odaért hozzá –, tudod, hogy megígértem, minden egyes kérdésedre válaszolni fogok...

A mondat másik fele elakadt a torkában, ugyanis ő is meglátta azt, amit Christopher nézett – csak nem tudott hinni a szemének.

Nem csupán arról volt ugyanis szó, hogy a hozzájuk legközelebb eső banyánfák megfeketedtek. Valami tintaszerű, bugyogó feketeség kezdett terjedni, olajszivárgásra emlékeztető iszonytató folt – és ez a sötét íz *felfelé* kúszott a fákon. Olyan volt, mint egy

vulkáni lávaömlés, ami rossz irányba folyik, és dacolni látszik a gravitáció törvényeivel, ahogy minden más ismerettel is, amit Rachel a növények és a fák betegségeiről tudott.

Talán mégsem ő volt a legokosabb diák az osztályban.

II.

– Azt a rohadt... – kezdte Rachel, aztán gyorsan észbe kapott, ráeszmélve, hogy egy törékeny tízéves gyerek áll mellette.

Lehajolt, és szemügyre vette a gyanús sötét foltokat, amelyek felvezettek a fára, mintha valamilyen misztikus, kerek talpú állat nyomai lennének. Letérdelt, hogy megtapogassa őket. A fű nem volt nedves. Sőt, a fűszálak olyannak érződtek, mint a drótkéfe sörtéi.

Ennek a feketeségnek tegnap még nyoma sem volt.

Megérintette egy fertőzött fa kérgét. A kéreg levált, és elporladt. Rachel elrántotta a kezét; az ujjára tintapacára emlékeztető feketeség ragadt.

– Ezek a fák biztosan megbetegedtek – mondta. Ennél jobb válasz hirtelen nem jutott eszébe. Újabb poénnal próbálkozott: – Még a végén mindegyiket haza kell küldenem az iskolából.

Christopher nem nevetett.

Bár még mindig benne jártak a délelőttben, Rachel bejelentette, hogy ebédszünetet tartanak.

– De túl korán van még az ebédhez – szólt a nagy, barna szemű lány.

– De nem San Franciscó-i idő szerint! – felelte Rachel.

Miközben visszaterelte a gyerekeket a főépületbe, azon kottozott, hogy vajon milyen magyarázatai lehetnek annak, aminek az imént tanúja volt. De egyik ötletének sem volt értelme. Rachel sosem látott még ilyesmit, és nem is olvasott hasonlóról. Ez nem a vámpírbogaroknak is nevezett mindenevő pikkelyrovarok műve volt, amelyek elrágták a banyánfákat, ha nem figyeltek rájuk. És nem is a Roundup nevű gyomirtóé, amelyet a Hilo-öböl tizenkét hektáron elterülő park gondnokai túlságosan is lelkesen használtak. Rachel véleménye szerint a gyomirtók olyanok, mint az első randik: szükséges rossz.

Ez azonban valami más volt. Valami sötét dolog, talán még veszélyes is; egy megoldandó rejtély.

Amikor a gyerekek már az ebédlőben ültek, Rachel az irodájába rohant. Egyeztetett a főnökével, majd felhívta Ted Murray-t, egykori pasiját a Stanfordon, aki nem csupán Rachelt javasolta erre az állásra, hanem a lányt is meggyőzte arról, hogy vállalja el a munkát. Ted most már az Egyesült Államok Hadseregének Műszaki Hadtesténél dolgozott, a tartalékosoknál.

– Lehet, hogy helyzet van nálunk – kezdte Rachel.

– *Helyzet?* – csodálkozott Ted. – A mindenit, ti, tudósok jöttök mindig ezekkel a szakszavakkal!

Rachel elmagyarázta, mit látott, de saját magának is feltűnt, hogy túlságosan hadar, és izgalmában összegabalyodnak a szavai.

– Intézem – felelte Ted. – Amint lehet, kiküldök oda pár embert. És ne ess pánikba! Biztos vagyok benne, hogy jó oka van ennek a... *helyzetnek*.

– Ted, tudod, hogy nem vagyok ijedős.

– Nekem mondd? – nevetett föl Ted. – A saját káromon tanultam meg, hogy általában te szoktál másokat ijesztgetni.

Rachel letette a telefont, és tudta, hogy most *tényleg* megijedt. A legrosszabb féelme vált valóra: az, hogy *nem tud* valamit. Míg a gyerekek zajosan lapátolták az ebédet, ő felvette a futócipőjét, amelyet az asztala alatt tartott, és visszafutott a banyánligetig.

Mire odaért, még több fa feketedett meg, a folt pedig továbbterjedt a fák jellegzetes, göcsörtös, szürke ujjakhoz hasonló léggyökerein.

Óvatosan megtapintotta az egyik fát. Olyan volt, mintha forró tűzhelyhez ért volna. Meg kellett néznie az ujjhegyeit, hogy megbizonyosodjon róla, nem égette meg magát.

Ted azt ígérte, hogy küld néhány embert. Rachel visszaroht az ebédlőbe, és összeszedte a San Franciscó-i ötödikes csoportját. Nem kell, hogy bárki is pánikba essen. Egyelőre legalábbis.

Utolsó állomásuk egy miniatúr esőerdő volt, jó messze a banyánfáktól. Rachel úgy érezte, sosem fog véget érni a túra, de amikor végre befejezhette, így szólt:

– Remélem, egy nap mindannyian visszatértek ide!

– Ki tetszik hívni az orvost a beteg fákhoz? – kérdezte egy nádszálvékony kislány.

– Pontosan ezt fogom tenni – felelte Rachel.

Ezzel sarkon fordult, és újra a banyánfák felé kocogott. Úgy érezte, mintha felrobbant volna körülötte a nap – vagy a távolban meredező vulkánok egyike.

III.

Recsegő hang hallatszott a hangszóróból – Rachel Sherrill főnöke, Theo Nakamura volt az, aki felszólította a látogatókat, hogy azonnal hagyják el a botanikus kert területét.

– Ez nem gyakorlat – folytatta Theo. – Mindannyiunk biztonsága érdekében el kell hagyniuk a területet. Ez a park dolgozóira is vonatkozik. Kérem, mindenki azonnal hagyja el a parkot!

Másodperceken belül látogatók indultak meg Rachel irányába. Sokkal többen voltak a parkban, mint gondolta volna. Anyukák futva tolták maguk előtt a babakocsit. Gyerekek szaladtak a szüleiket leahagyva.

Egy biciklis tinédzser félrerántotta a kormányt, hogy el ne üssön egy kislányt, majd felborult, káromkodva feltápáskodott, visszaült a biciklire, és tekert tovább.

Hirtelen mindenhol füst gomolygott.

– Lehet, hogy a vulkán az! – kiáltotta egy fiatal nő.

Rachel látta, hogy két katonai terepjáró áll meg a távolban, a bányánliget előtt. Újabb terepjáró húzott el mellette, amelyben Ted Murray ült a volán mögött. Rachel a nevét kiáltotta, de a férfi, aki valószínűleg meg sem hallotta a káoszban, nem fordult hátra.

Ted kocsija is megállt, és katonák ugrottak ki belőle. Ted arra utasította őket, hogy fogják körbe a facsoportot, és segítsék a látogatók távozását.

Rachel a fák felé futott. Újabb terepjáró hajtott el mellette, majd egy katona lépett eléje.

– Rossz irányba megy – szólt rá a katona.

– De én... maga nem érti – dadogta Rachel. – Azok ott, azok az én fáim.

– Ne mondjam még egyszer, hölgyem!

Rachel helikopterrotor hangját hallotta. Ahogy felnézett, észre is vette a felhők mögül, a két vulkánon túlról előbukkanó gépet. A helikopter leszállt, kinyílt az ajtaja. Vegyvédelmi ruhát viselő alakok szálltak ki belőle, a hátukon tartályt cipeltek, és Cold Fire

feliratú oltókészülékeiket úgy emelték maguk elé, mintha fegyvert fognának a kezükben. A fák felé iramodtak.

Rachel fái felé.

A nő futni kezdett a vegyvédelmi ruhás alakok és a tűzfészek irányába.

Ugyanabban a pillanatban újabb csattanás hallatszott az égből, Rachel pedig ezúttal biztosan tudta, hogy nem vihar közeleg.

Könyörgök, csak ne ma, gondolta.

IV.

Másnap a hilói napilap, a *Hawaii Tribune-Herald* nem tett említést arról, hogy ki kellett üríteni a botanikus kertet. Ahogy a *Honolulu Star-Advertiser* sem írta meg. Vagy semelyik más, a szigeten megjelenő újság sem. A *The New York Times* sem számolt be róla.

Egyik helyi televízió-műsor sem hozta fel, hogy mi is történt előző nap a parkban. Nem került szóba a rádióban sem, ahol a műsorvezetők azon borultak ki, hogy az év első negyedében csökkent a hawaii turizmus.

A közösségi médiában említették néhányan, de nem sokan, és nem is kezdett terjedni a hír – talán azért, mert a szóban forgó hétfői napon nem volt hatalmas tömeg a Hilói Botanikus Kertben. Néhány Twitter-posztban arról számoltak be, hogy kisebb tűz keletkezett, amelyet gyomirtó okozott, de a gyors reakciónak köszönhetően hamar eloltották. Páran azt is megemlézték, hogy távozás közben láttak egy helikoptert landolni a parkban.

Ebben nem is volt semmi meglepő. Hiszen ez Hilo, Hawaii pedig annak ellenére is a lazaságáról volt híres, hogy itt mindenki

a vulkánok árnyékában élt, mindenki életére a folyamatos fenyegetettség árnya vetült, és aligha lehetett megállni, hogy az ember tekintetét magára ne vonzza a Mauna Loa és a Mauna Kea.

A park két napig zárva maradt.

Amikor újra kinyitottak, olyan volt, mintha mi sem történt volna.